

En dåres visor : dikter /

Larsson, Leon,

81 A Br.

National Library
of Sweden

LARSON, Leon
in direct visor
E x A

Vette Lv.
(M)

Alabaster
1907

Kungl. biblioteket

0 0000 000075975

Vitt. Sv.
(Bv)

• LARSON, L.

EN·DÅRES·VISOR.

AV

LEON LARSSON

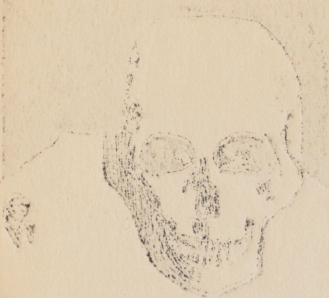
★ ★

PRIS 50 ÖRE

★ ★ ★

SOCIALDEMOKRATISKA UNGDOMSFÖRBUNDETS FÖRLAG

1907.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES

THE SECOND

BY JOHN HANCOCK

LEON LARSSON

EN DÅRES VISOR

TON ENKELN

EN DÄRES VISOR

EN DÅRES VISOR

DIKTER

AV

LEON LARSSON

SOCIALDEMOKRATISKA UNGDOMSFÖRBUNDETS
FÖRLAG, MALMÖ

EN DÅRES VISOR

DIKTER

LEON LARSSON

— MALMÖ —
TRYCKERI-AKTIEBOLAGET FRAMTIDEN

1907

I

En dåres grubbel
En visa om livet
Vid graven
Om lyckan
Minnet
O moder
I hjärtats djup
En dåres tanke om livet
O, vita, vita blomma
Det är bebådat

Die Welt gubel
Es ist ein Jahr
Vid gavan
On yeban
Wibet
O rodet
I hieban dip
Es dret rakt on jret
O vte vte hennin
Die in fottin

En dåres grubbel

På levnadens mörka stråt
jag vandrar, som andra dårar
och sjunger en ödeslåt
om glädje, om sorg och tårar.

Ho anar den sorg som tär
och bor i mitt sjuka hjärta,
den eld som min själ förtär
och vållar mig livets smärta.

Min mun den vill ständigt le
men själen vill endast gråta,
ty livet med sorg och ve
är mig som en dyster gåta.

I ändlösa dagars tal
jag tankarnas trådar spunnit
men vanvett och mörka kval
är allt vad min själ har vunnit.

O sökte jag himlars svar
på tusende dunkla frågor
stod dyster och otydbar
dock skriften i stjärnelågor.

Och gick jag till templets rum,
dem skriftlärda män befolka,
stod översteprästen stum
och kunde ej gåtan tolka.

Med lärda och dunkla ord
han sökte att gåtan dryfta,
men ingen på Adams jord
har mäktat på slöjan lyfta.

Så lever jag dag och natt
i tvivel och grubbel bara
tills hjärnan blir sjuk och matt
av tankarnas vilda skara.

Och levnadens mörka stråt
jag vandrar bland andra dårar
och sjunger en ödeslåt
om glädje, om sorg och tårar.

En visa om livet

Min levnad försvinner
med svetten som rinner,
som droppar och dryper
från panna och bröst.
Och dunkelt jag känner
hur döden mig bränner
och sakta det skrider
mot levnadens höst.

Och levnadens stunder
med långa sekunder
gå sakta som sniglar
sin eviga gång.
Och livet det sjunger
om kyla och hunger
sin hårda och dystra
och nattmörka sång

Men kinden är fårad
och själen är sårad
och allting för blicken
blir dunkelt ock skumt.
Ja nog får en bära
de sorger, som tära,
och allt måste lidas
så tåligt och stumt.

Det jämrar och klagar
i timmar och dagar
det går nog, det går nog
tills allt är förbi.
Och sakta det går väl
och sedan man får väl
mot slutet en gravgrop
att vila sig i.

Vid graven

Se vänner och fränder dö
och alla till mörkret vandra,
men kanske vid dödens ö
vi träffa en gång varandra.

Ty kanske det går i ring,
i kretsång, i evigheter,
och livet det vandrar kring
från stjärnor och till planeter.

Och den, som i dag går bort,
som vi under sorg beklaga,
skall kanske ock inom kort
till ljusare nejder draga.

Vem vet om hans levnadstro
har ljus åt hans mörker givit
och skänkt honom all den ro,
han saknade här i livet.

Vem är det av Adams ätt,
som sanningens ord kan säga,
och orätt skilja från rätt
och värdet på vågskål väga.

Om lyckan

Min lycka för evigt har glömt mig
och ofärden hotar beständigt,
och aldrig det gått som jag drömt mig
och tänkt under dagar och år.

Bland stjärnor, som leende skimrat,
jag anade sagornas rike,
och där har jag drömslottet timrat
av tankar, som föddes en vår.

Men intet i levnaden gives
som är och som varar beständigt,
och drömmarnas lustslott det rives
och kastas som korthus omkull.

Och blommor, som flamma och lysa,
de skola, när höstvinden nalkas,
väl först utav alla förfrysa
och vissna och varda till mull.

Men skönt är det ändock att glömma
det bittra och järnhårda livet
och ensam i natten få drömma
om solen och sagornas slott.

Och aldrig det sker andra under
än de, som vi drömma och dikta,
och gudarnas solljusa lunder,
de finnas i drömmarna blott.

Minnet

Så sörj icke längre kära
och torka nu tåren bort.
O, sörj icke längre kära,
att lyckan, den var så kort.

Ej båtär oss sorg och klagan
min gråtande kära vän,
ty lyckan, som hädanfarit,
den kommer ju ej igen.

Vi skola ej längre sörja
vår lyckas förgångna dar',
ty minnet vi ändock äga
av lyckan i hjärtat kvar.

Så låtom oss troget vårda
var blomma från lyckans år,
de skola i sorgens tider
oss minna om sol och vår.

Och långt in i höstens dagar
skall minnet slå ut i blom
och vara vår enda glädje
och heliga egendom.

O, moder . . .

O moder, vad gav du din son
du som till livet mig födde,
ack stenar du bjöd mig och hån
som levnadens dagar förödde.

Mitt liv var en helvetes natt
med vansinnesdrömmar och marritt
och lyckan som hädanfarit,
den löpte jag aldrig fatt.

Mitt liv det var stormigt och kort
och slut och förbi är det redan,
och unna mig nu att gå bort,
ty levnadens sol är i nedan.

Och allt vad jag drömde en gång,
det skall jag i döden få mista;
dock gärna må ögonen brista,
ty dagen för mig var för lång.

Men ont och gott har jag känt
i levnadens skiftande öden
och skeppen mina jag bränt
och mig står åter blott döden.

Men skönt är det dock att få dö,
när sakta till natten det skymmer
och stilla från livets bekymmer
få föras till skuggornas ö.

I hjärtats djup

I hjärtats djup där är en eld, som brinner
av röda plågor, som mot plågor kämpa,
men jag kan icke denna branden dämpa
med allt det blod, som till mitt hjärta rinner.

Men jag vill ständigt denna branden nära
med nya sorger och med nya plågor
att det må flamma, som en sjö av lågor
att de till sist sig själva må förtära.

Då är jag glad att jag det sista hunnit
då plågan själv har i sig själv förbrunnit
och som en eld i brist på näring dör.

Och stort och rent blir då mitt röda hjärta
då jag tar askan av all sorg och smärta
och med en sång jag allt för vinden strör.

En dåres tro om livet

Jag tror och jag tänker ibland,
att levnadens kval och elände
är slag av en hämnares hand,
som straffande slår utan ände.

Och kanske i tidernas vår
mot skapelsens gudar jag brutit,
och därför i tusende år
de mig utur lustgården slutit.

Och urtidens synder och brott
blev det mig nu givet att sona
och därför i livet jag fått
min sorg och förbannelsens krona.

Och världen är ödslig och grå
och jorden är livets gehenna,
där vi skola lidande gå
och våra synder förbränna.

Ty himlarnes herre är vred
och hör icke verop och böner,
men straffar till tionde led
de trotsiga syndarnes söner

O, vita blomma

O, vita blomma
från ljus ljus land
du är för mig en prydnad
och skådet av min hand

Du står där vid min sijnas
svärgens känd och grå
och väntar höft i tänd
till lysen sol och ljus

O, vita, vita blomma

O, vita, vita blomma
från ljusa féers land
du är för späd att brytas
och skändas av min hand.

Du står där ren, men smutsas
av vägens sand och grus
och vissnar blott i trånad
till livets sol och ljus.

Du står där vit och ensam
bland törne och bland sten
och längtar efter solen,
men vissnar i dess sken.

O, blomma, vita blomma
snart kommer hösten grå,
då skall du, solens dotter,
till mullen återgå.

Det är bebådat

I

O klara ljus, som sakta mot mig strömmar
och med sin klarhet lyser mörkrets jord,
det är den stund jag sett i mina drömmar
men aldrig nämnt med några tomma ord.

Har sorgens tid för mig tilländalupit
med all förtvivlan och all fattigdom
och skall i dag jag stiga upp ur djupet
och vandra in i livets helgedom?

Vad som förborgat är, det skall jag skåda,
och livets gud han skall för mig bebåda
att mörkrets tid för oss till ända är.

Och sorgens tid den skall i glömskan jordas,
och det vi anat, det skall nu fullbordas
och lyckans stund är mänskligheten när.

II

Det är fullkomnat, vad de vise siat
att glädjens gud har sorgen övervunnit
och med sin makt han jordens folk befriat
och löst all världen ifrån skammens band.

Nu är jag glad att jag har skådat ljuset,
ty länge nog ha smärtans tårar runnit,
och i mitt öra hör jag redan suset
av morgonvindarna från Edens land.

Min själ vill upp att tacka och att lova
och sjunga högt för denna glädjegåva
som bringats mig i min eländighet!

Men under tystnad sjunker jag till jorden
och beder stilla och jag drömmer orden
till denna hymn, till livets helighet.

Det är ibehådar

II

Golgata

Goda och dåliga handlingar

Den yttersta domen

Stån upp och förkunnen

Eden

Mot solen

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

II
Faint, illegible text in the middle section of the page, possibly bleed-through.

Golgata

Du går till Golgata med dina drömmar
vid jubelskrän från folk, som dig förbanna
och blodet hett från dina kinder strömmar
från djupa skårer och från öppna sår.

Och törnekronan är den enda krona,
som nu skall lindas kring din bleka panna
och smärtsamt skall man nu försona
det du förbrutit under gångna år.

Men var du glad att du ej kunnat vika
hur än du ser hur dina vänner svika
och nu du hör i hopen deras vilda skrik.

Då kan du tyst den sista plågan lida
och lugn och stilla kan du stunden bida
då genom handen bödeln driver spik på spik.

Galgen

Der ist die Galgen mit dem Hängematt
die Arbeiter sein soll, um die Hängematt
und bildet hier die Kinder Hängematt
die Hänge Hänge und die Hänge Hänge

Der Hängematt ist der Hänge Hänge
um zu sein Hänge Hänge die Hänge Hänge
und Hängematt Hänge Hänge Hänge Hänge
die die Hängematt Hänge Hänge Hänge Hänge

Goda och dåliga handlingar

Se, för en handling är en lön densamma,
om den är dålig eller den är god,
blott den är stor nog för att dunkelt flamma
och genom tiden lysa som i blod.

Och var du nöjd, att man din handling mätte
med vilda hänskratt och med hårda ord,
om runt omkring den alla småkryp trätte,
då kan du stilla lämna denna jord.

Ack såg du ej då hatets stenar vana,
och att ditt liv det blev en enda pina,
där du av smärtan dignade omkull.

Ty när en gång du bryter vandringsstaven
då skall kanhända, se'n du lagts i graven,
ett gråstensblock man vräka på din mull.

Den yttersta domen

En gång då vi alla skola
vid gudarnes domstol stå,
då äro vi alla dvärgar
och alla ynkligt små.

Och alla vi äro lika,
som karten på murkna träd,
ty alla vi äro frukter
av Adams syndiga säd.

Då skola vi alla höra
med undran de vises dom,
att alla vi varit lika
i dårskap och ynkedom.

Att alla vi varit dårar,
och ingen har varit klok
och ingen har varit stor nog
att tecknas i livets bok.

Och hela den stora jorden
den är, som en sophög blott,
där människor nöjda kröpo
i stinkande dy och brott.

O, därför är ingen värdig
att komma till solens värld,
och ingen skall heller satan
och helvetet vara värd.

Ty komme de låga krypen
till Eden i solig sky,
då skulle väl solens rike
snart stinka av smuts och dy.

Och släpptes de låga krypen
till helvetets salar fram,
då skulle snart satans söner
dem likna i synd och skam.

Och därför löd också domen
från gudarnes domarbord,
att krypen de skulle fösas
tillbaka till syndens jord.

Stån upp och förkunnen!

O, bröder stån upp och förkunnen,
att trälldomens natt är försvunnen,
och skuggorna re'n börjat fly.
För länge den varat vår plåga,
men nu skola skarorna tåga
ur trälldomens mörker och dy.

Till frihet och solljus vi födas
och icke att långsamt förrödas
i pinande sorger och gråt.
Vi föddes att älska varandra,
men icke att hatfulla vandra
på levnadens nattskumma stråt.

För länge vi gingo försjunkna
i sorger, och glädjen fick drunkna
i hatets och dödssorgens flod.
Vi drevos av ondsinta drifter,
och drucko de dödande gifter
tills hatet förbrände vårt blod.

Och templet vi läto förvittra,
och sången fick kasta sin zittra
och byta sin glädje till sorg.
I seklernas skiftande skeden
låg hotfullt den ruvande vreden
kring städernas gator och torg.

Men bröder, stå upp och förkunen,
att glädjen, som varit försvunnen,
skall åter bland folkslagen bo.
Och jorden skall bliva ett Eden,
där aldrig den lågsinta vreden
i själarna mer skall få gro.

Stån upp och förkunen för alla,
att nu skola länkarna falla
från sorgernas fjättrade son.
Stig upp ifrån skammen och gruset
och blickarna rikta mot ljuset,
som nalkas oss fjärran ifrån.

Mot lyckans förlovade länder
vi vandra med uppsträckta händer
och sjunga som hyllning vår sång.
Och där skola skarorna skåda
den solgud, som vänsällt skall råda
i tidernas tider en gång.

Eden

Här är mitt solskensrike,
där trälen är gudens like,
och konung är den som vill.
Och hit må de alla tåga,
som leva i sorg och plåga,
ty drömmarnes solskensgårdar
hör alla i världen till.

Se, ingen skall där föraktas,
och ingen med hån betraktas
på drömmarnes vida jord,
ty där är det sol och lycka,
och ingen skall där förtrycka
och plåga en annan broder
med onda och vreda ord.

Och ingen skall där förmena
en grändernas Magdalena
att vandra till Edens värld,
ty porten till lyckans länder
ej stänges av några händer,
och inga änglar där finnas,
som hota med dragna svärd.

Så kommen då alla slagne
ni härjade och bedragne,
som brutits av tunga år,
ty här ifrån världen skilda
ni skola med händer milda
snart hela vart brutet hjärta
och läka vart öppet sår.

Och ingen skall här förfrysa,
ty solen skall ständigt lysa
och värma och flamma klar,
och urtidens gudakälla
skall här ibland blommor välla
och skänka sitt klara flöde
åt alla, åt en och var.

Här skall ej sorgen fräta,
ty allt må ni här förgäta
för glädjen, som famnar oss.
Så låt oss med blommor smycka,
ty här är det sol och lycka,
och långt upp i rymden flammar
den heliga solens bloss.

Mot solen

I

Mitt liv det var genomisat
av vinterns och nattens kyla,
och intet mig kunde skyla
mot sorgernas vinterfrost.

Min själ hade ondskan risat,
och djupt i min själ jag kände,
hur hatet och sorgen brände
och sargade mig till döds.

Mitt hem var en öde skreva,
där sorgnattens dimmor hängde
och ständigt för blicken stängde
var stråle av dagens sol.

Och tung var min dag att leva,
ty armodets hårda smärta
det låg i mitt sjuka hjärta
och tärde mig dagen lång.

Jag skådade aldrig dagen,
men visste, att livets fröjder
de lågo i fjärran höjder,
som blånade långt från mig.

Och jag var i länkar slagen
och trött vid min levnads plåga,
och hatets och hämndens låga
tog makt med min trötta själ.

Jag började då förbanna
mitt pinade livs elände
och anade ej en ände
på kvalen, jag ständigt led.

Jag borrade ned min panna
i nattens och mörkrets klyfta,
och ständigt jag ville snyfta
och gråta min levnads sorg.

II

Dock vet jag, att det skall ljusna,
och jag skall med bländat öga
få skåda det morgonhöga,
som lockat min trötta själ.

Och andra med mig förfrusna
de skola mot höjden stiga,
och sig åt det ljusa viga
och luttras i solens sken.

De sluta väl snart kanhända
de pinande levnadspågor,
som voro som reningslågor
för själen, som ville fram.

Och sedan vi skola lända
till anade sagolunder,
där livet till dödens stunder
skall bliva en blomsterfest.

Och jag skall i helig enhet
med hundradetusen andra
till solen och livet vandra
och skåda allt gott en dag.

Vi skola i solens renhet
det heliga livet skåda,
och där skall ej mörkret råda
och skymma, vad lycka är.

Jag skådar hur världen vimlar
av människor, som uppåt tränga
och skymmande hinder spränga
på vägen till livets sol.

Mot anade sagohimlar,
som skymtat i sång och saga,
dit skola vi tusen draga
och leva som solens barn.

